

Κατερίνα 'Αγγελάκη-Ρούκ

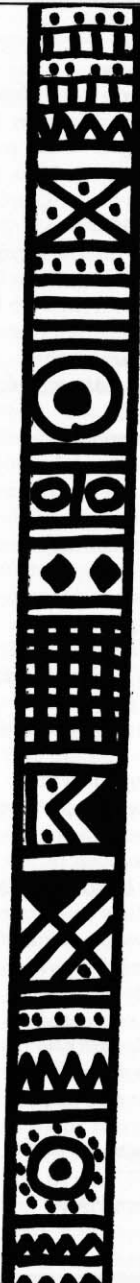
Ποιήματα

ΕΡΩΤΑΣ Η ΣΚΛΗΡΗ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Τό πρωινό άνοίγει πάλι
 τούς λάκκους τών Έργων του·
 άπό πάνω κρέμεται
 τό κάθε τέλος
 λουρίδες μέ κολλημένες
 τίς μύγες τής ευαισθησίας μας
 τά λεπτότατα αυτά έντομα
 τής έσωτερικής φθοράς μας.
 'Αλλά ό έρωτας είναι
 ή πιό σκληρή άπελπισία
 δέν περιέχει τό τέλος του
 σάν όλα τά παρήγορα πράγματα
 τής φύσης
 διαβιώνει πριν άπό τή λύτρωση
 σά λύτρωση νά μήν υπήρχε
 καί τέλος νά 'ταν μόνο
 τής άρχής ή όδύνη...
 'Α! τίποτα δέν κάνω πιά
 νά σηκωθεί ξανά
 τό άεράκι τής ύπαρξής μου
 μόνο θαυμάζοντας τή σωστή
 γεωμετρία του άόρατου χρόνου
 πού μέσα του σέ περιμένει νά περάσεις
 έρχομαι σ' έναν παράφορο θάνατο
 κοντά σου
 κι άποκαλώ φώς
 τό μαύρο φτερό πού μέ άγγίζει.

Η ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΕΚΕΙΝΗ...

Φανερώθηκε πάλι ή μελαγχολία εκείνη
 όπως όταν τά νερά τραβιούνται
 βρίσκεται στό κενό
 ή πληγωμένη πέτρα
 καί κάθε πνοή άέρα τήν πονάει.
 'Η γνώση του όλόκληρου
 επιβάλλεται πάλι
 σάν τό μόνο πάθος
 ένας δρόμος μόνο άπό τό πένθος
 τής άλησμόνητης έλιās
 τότε πού τό καλοκαίρι
 είχε τό τέλειο νόημά του

άκουμπώντας στις γαλακτερές
 τυφλές πεδιάδες της ζέστης.
 Στ' αὐτιά, στίς άμασχάλες είναι
 τ' άλάτια της άτέλειωτης δίψας μου
 ενώ ξανά στροβιλίζεται στο φώς
 τό άπειρο πού έγινε σώμα
 γιά νά μέ τυραννήσει.
 Σάν σέ άμάξι μέσα μου
 πλησιάζω ένα κλάμα
 κρυμμένο στον κήπο
 πίσω από τίς φτέρες
 δυναμώνει ή φωνή του
 καί μέ πέρνει
 ή μελαγχολία του φόβου
 τό μόνο πιά επικό στοιχείο της ήμέρας.

ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΥΤΑ

Σκέφτομαι πώς άνοιζες έσύ
 τά χιλια ματάκια στο δέρμα τους:
 τά ποιήματα αυτά
 ήσαν τυφλά μονοκύτταρα
 καρφωμένα στο σκούρο χώμα
 της ζωής μου.
 Κάτω άπ' τό χέρι σου
 καί κάτω από μικροσκόπιο
 φάνηκαν οί σχισμές τους
 τά σκοτεινά πηγάδια
 της φωταψίας τους.
 'Η έρπετή καρδιά μου
 πετάει τή διχασμένη γλώσσα της
 στο φεγγάρι
 τά άπληστα στόματα των παθών μου
 χάσκουν πάλι
 καί τά ποιήματα σηκώνονται
 άπ' τήν άπρόσωπη σφοδρά τους
 γιά νά δυστυχήσουν στο τώρα.
 Μά όταν θά 'χουν άλλάξει
 οί αισθητικές αντίληψεις της μοίρας
 καί τό φύλλο θά 'ναι
 ό ξεχασμένος έρωτας του παράθυρου
 καί τό πουλί μιά πέρνιμη σκέψη
 τά ποιήματα αυτά
 σάν άλαφιασμένα κουνέλια
 στά κλουβιά του εργαστηρίου
 θά φέρουνε άκόμη τίς άσθένειες
 ενώ θά 'χει πάψει από καιρό
 νά άσκειται
 ή παθολογία του χρόνου.

Κατερίνα 'Αγγελάκη-Ρούκ

